

Λόγος Ἐνθρονιστήριος

«Βλέπε τὴν Διακονίαν, ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ,
ἵνα αὐτὴν πληροῖς»

(Κολασ. δ' 17)

† Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Σεβασμώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·
Ὅσιώτατοι Μοναχοί, Γέροντες καὶ Γερόντισσες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·
Ἀξιότιμοι Τοπικοὶ μας Ἀρχοντες·

Τὴν **ἱστορικὴ** αὐτὴ στιγμή, εὐρισκόμενος ἐπὶ τῆς **Καθέδρας** τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, στὴν Ὅποια μὲ ἀνεβίβασε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῶν σεπτῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, αισθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἀρχίσω τὴν νέα καὶ ὑψηλοτάτη **Διακονία** μου μὲ μία δοξολογικὴ ἀναφορὰ πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεό μας, τὴν Ἁγία Τριάδα:

«Δόξα τῷ Θεῷ, πάντων ἕνεκα»! «Δόξα τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι»! «**Ἡ** Ἐλπίς μου ὁ **Πατήρ**· Καταφυγή μου ὁ **Υἱός**· Σκέπη μου τὸ **Πνεῦμα** τὸ Ἅγιον· Τριάς Ἁγία, δόξα Σου»!...

* * *

Ἐν συνεχείᾳ, θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν Κύριό μου καὶ Θεό μου, διότι ἐπέβλεψε ἐπὶ τὴν ταπεινῶσιν τοῦ δούλου Αὐτοῦ καὶ ἀνέθεσε εἰς αὐτόν, διὰ μέσου τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας μας, τὴν ὑψίστη εὐθύνη μιᾶς τριπλῆς **Διακονίας**.

Κάθε Ἀρχιερεὺς, ὡς γνωστόν, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ὁ **Πρῶτος** τῆς

Συνόδου, ὡς **Κεφαλή**, καὶ **Ἡγούμενος** τρόπον τινά, στηρίζει τὴν **Διακονία** του στοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ μας: «Ἐγὼ εἰμι ἡ **Ὁδός**, καὶ ἡ **Ἀλήθεια**, καὶ ἡ **Ζωή**» (Ἰωάν. ιδ' 6).

Οἱ λόγοι αὐτοὶ παραπέμπουν στὸ **Τριπλοῦν Ἀξίωμα** τοῦ Κυρίου μας, ὁ Ὅποιος ἔδρασε ὡς **Βασιλεύς**, ὡς **Προφήτης**, καὶ ὡς **Ἀρχιερέυς**: ὡς **Προφήτης**, ἐδίδασκε τὸ Εὐαγγέλιο· ὡς **Ἱερέυς**, προσέφερε τὴν ὑπερφυᾶ καὶ φυσίζων **Θυσίαν** Του· ὡς **Βασιλεύς**, ἐνίκησε καὶ συνέτριψε τὸ κράτος τοῦ θανάτου.

Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ μέσου Αὐτῆς, ὁ Ἐπίσκοπος ἐνσαρκώνει τὴν **Βασιλική**, τὴν **Προφητική**, καὶ τὴν **Ἱερατική** δύναμι καὶ ἐξουσία, ὅπωςδήποτε πάντοτε στὰ λειτουργικὰ καὶ χαρισματικὰ ὅρια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ μὲ τρόπο διακονικό.

Ὁ Ἀρχιερέυς, ὡς **Βασιλεύς**, εἶναι ὁδηγὸς στὸ **Ἐκκλησιαστικὸ Πολίτευμα** (Ὁδός)· ὡς **Προφήτης**, εἶναι φορέας τῆς **Δογματικῆς Ἀληθείας** (Ἀλήθεια)· ὡς **Ἱερέυς**, εἶναι λειτουργὸς τοῦ **Μυστηρίου** τῆς **Ἐκκλησίας**, κέντρο τοῦ Ὁποίου εἶναι ἡ **Θεία Εὐχαριστία**, ἡ **Θυσία**, τὸ ἀποκορύφωμα αὐτὸ τῆς **Λατρείας** (Ζωή).

Ὁ Ἀρχιερέυς, καὶ μάλιστα ὁ **Μητροπολίτης** καὶ **Πρῶτος - Πρόεδρος**, ὡς κατὰ χάριν Ὁδός - **Ἀλήθεια** - **Ζωή**, ἀσκεῖ τὴν **Διακονία** Του θυσιαστικά, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ λογικοῦ Ποιμνίου του· εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, συσταυρωμένος μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστό· κατέρχεται ἀγαπητικὰ στὸν Ἄδη τοῦ Ἄλλου, ἐπ' ἐλπίδι Ἀναστάσεως καὶ Ζωῆς Αἰωνίου.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Γιατί ὅμως νὰ εὐχαριστήσω τὸν Χριστόν μας τώρα, πού ἐπιμιζομαι ἕνα τόσο βαρὺ **Διακόνημα**;

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι στὴν ἀρχή, καὶ μόνον ἡ σκέψις ἐνὸς τέτοιου ἐνδεχομένου μὲ ἔθλιβε βαθύτατα· πολὺ περισσότερο, ὅταν τὸ ἐνδεχόμενον ἔγινε πλέον ἀπόφασις τῆς **Ἱεραρχίας** μας.

Ἡ αἴσθησις τῆς πολυειδοῦς ἀδυναμίας μου προκαλοῦσε δειλία, καὶ θεωροῦσα ὡς ἀδιανόητον νὰ δεχθῶ καὶ νὰ ἀναλάβω μίαν τοιαύτην πολυ-δύναμον καὶ πολυ-υπεύθυνον **Διακονία**ν.

Κάποια ὅμως στιγμή, ἕνα «φῶς» ἦλθε στὴν καρδιά μου: ἡ **Διδασκαλία** τοῦ ἀειμνήστου Γέροντός μας, τοῦ Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ, περὶ **Υπακοῆς**.

Ἡ Ὑπακοή στὸν **Γέροντα** καὶ **Ἡγούμενο**, ὅπως εἶναι γνωστόν, καὶ μᾶς ἔχει διδάξει ἡ ταπεινὴ μας πείρα, εἶναι **πηγὴ χαρᾶς** γιὰ τὸν **Ὑποτασσόμενο Μοναχό**:

- **πρῶτον**, διότι μέσω αὐτῆς θεραπεύεται ἡ ὑπαρξίς μας, ἀλλάσσεται ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς φιλαυτίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ·

- **δεύτερον**, διότι αὐτὴ μᾶς μεταβάλλει σὲ «χέρια» τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰ ὁποῖα Ἐκεῖνος, ὁ Κύριός μας, ἐπιτελεῖ τὸ ἔργο Του· καὶ

- **τρίτον**, διότι αὐτὴ μᾶς δίδει τὴν χαρὰ νὰ **Διακονοῦμε** τὸν **Ἄλλο**, τὸν **Ἀδελφό** μας, τὸν **Κόσμο**, στὴν πορεία του πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Μὲ τις ταπεινές αὐτὲς σκέψεις· μὲ τὴν αἴσθησι αὐτὴ ἔναντι τῆς θεοσδότου **Διακονίας** μου, ὡς **Μητροπολίτου** καὶ **Πρώτου - Προέδρου** τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας· μὲ αἰσθήματα αὐτομεμφίας· μὲ συντριβὴ καὶ εὐχαριστία, ἀλλὰ καὶ μὲ **Ἐλπίδα** πρὸς τὸν Θεῖο Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀκούω τώρα μὲ προσοχή, μὲ πολὺ περισσότερη προσοχή ἀπὸ ὅ,τι στὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ μὲ δέος, τὴν προτροπὴ Του: «Βλέπε τὴν **Διακονίαν**, ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα Αὐτὴν πληροῖς» (Κολασ. δ' 17).

Πρόσεχε τὴν **Διακονία**, τὴν Ὅποία παρέλαβες μὲ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ τὴν ἐκπληρώνης τέλεια!... Ἡ **Διακονία** αὐτὴ εἶναι ἐξόχως τιμητικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐξόχως βαρεῖα καὶ ὑπεύθυνος... **Πρὸς** ἐκπλήρωσίν Της ἀπαιτεῖται ἄγρυπνος προσοχή, ἀκούραστος προσπάθεια, διαρκὴς προσευχή, ἐξ ὕψους δύνამις καὶ σοφία.

Ἡ Διακονία αὐτὴ μὲ εἰσάγει σταδιακὰ στὸ **Ὑπερῶ** τοῦ **Μυστικοῦ Δείπνου**, προκειμένου νὰ τελεσιουργήσω τὸ **Μυστήριον** τῆς **Νίψεως** τῶν ποδῶν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ...

Εἶναι πράγματι, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἕνα πολὺ βαρὺ **Διακόνημα**, τὸ ὁποῖο προξενεῖ στὴν ἀρχὴ ἕναν δικαιολογημένο φόβο· τελικὰ ὅμως, ὑπερῶ σχέυει ἡ χαρὰ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, διότι ἐν τῷ **νίπτειν** τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, τοὺς πόδας τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πραγματώνεται ἡ ἐπισκοπικὴ ιδιότης...

Τότε ἀκριβῶς, ὁ Ἐπίσκοπος γίνεται μιμητὴς Ἐκεῖνου, ὁ Ὅποιος τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ, στὴν διάρκεια τοῦ **Μυστικοῦ Δείπνου**, ἔσκυψε - ἐγονάτισε καὶ ἐνίψε τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν Του... Καὶ μάλιστα ἄρχισε ἀπὸ τὸν Ἰούδα!...

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ἀποκαλύφθηκαν στὴν πληρότητά τους ἡ Ἄκρα Ἀγάπη καὶ ἡ Ἄκρα Εὐγένεια τοῦ Κυρίου μας, ὁ Ὅποιος ἔναντι τοῦ ἀχάριστου μαθητοῦ Του μᾶς ἔδωσε τὸ αἰώνιο παράδειγμα τῆς Ἀνεξικακίας, τῆς Ταπεινώσεως καὶ τῆς γνήσιας Εὐγένειας...

Καὶ μόνον διὰ μέσου τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὑπάρχει ἐλπίδα ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, τὰ λογικὰ προβατάκια τοῦ Θεοῦ, νὰ γνωρίσουν τὴν Ὁδὸ - Ἀληθεια - Ζωή, νὰ τοὺς ἀποκαλυφθῇ τὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος δὲν συγκλονισθῇ καὶ δὲν συγκινηθῇ κατὰ τὴν λειτουργία τῆς νίψεως τῶν ποδῶν του ὑπὸ ἐνὸς Ποιμένου - Ἐπισκόπου, αὐτὸς τότε εἶναι ἄξιος μιᾶς ἄλλης πορείας, ἡ ὁποία βεβαίως δὲν ὀδηγεῖ στὸ Φῶς, δὲν ὀδηγεῖ στὸ Ὑπερῶο τῆς Πεντηκοστῆς...

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ζητῶ, ἐν κατακλείδι, τὴν συμπαράστασι ὅλων Σας· συμπαράστασι καὶ συμπόρευσι ἀγαπητικῆς προσευχῆς καὶ ἀλληλο-περιχωρήσεως· στὴν κατ' ἐξοχὴν μάλιστα ὑπεύθυνη Διακονία τῆς Ἐνώσεως, τῆς Ἐνότητος καὶ τῆς Ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθόδοξων, ἐφ' ὅσον ἡ διαίρεσις αὐτῶν ἀποτελεῖ μίαν ὄντως τραγωδίαν.

Κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ ἱστορικὴ συγκυρία, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας -ἐκφραζομένη κυρίως διὰ τοῦ Πρώτου - Προέδρου- ἔχει ἐπωμισθῆ ἓνα μεγάλο βᾶρος εὐθύνης, τὸ ὁποῖο εἶναι ἴσως τὸ μεγαλύτερο βᾶρος· νὰ λειτουργήσουμε τὸ Μυστήριον τῆς Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐνότης εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ τρόπος ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας...

Καὶ ὁ Ἐπίσκοπος καλεῖται νὰ λειτουργῇ τὸ Μυστήριον αὐτὸ καὶ νὰ ἀναλίσκεται ὑπὲρ αὐτοῦ, νὰ πάσχη, νὰ γονυπετῇ, νὰ σταυρώνεται...

Καὶ τὸ βίωμά του αὐτό, βίωμα βαθειᾶς καὶ διαρκούς ταπεινώσεως, ἔχει ἓνα ἐσχατολογικὸ Ὅραμα: τὸ Ὅραμα ὅχι ἀπλῶς καὶ γενικῶς νὰ ἐνωθῇ ὁ Κόσμος -βεβαίως ἐν τῷ Θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ Ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τοῦ Θεοῦ- ἀλλὰ νὰ ἀποσοβηθοῦν τυχὸν τάσεις διαιρέσεων μέσα στὴν Ἐκκλησία, νὰ θεραπευθοῦν τυχὸν σχίσματα καὶ διαιρέσεις, τὰ ὁποῖα φθόνῳ τοῦ πονηροῦ πλήττουν τὸ Ἄχραντο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας.

Καὶ ἐνεργεῖ τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἐπίσκοπος καὶ ἔχει αὐτὸ τὸ Ὅραμα, διότι -ἐπαναλαμβάνω- ἡ Ἐνότης εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ τρόπος ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Αγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Μὲ τις ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις, ξεκίνησα ἀπὸ τὸ ἄβατον τῆς Μονῆς μας, γιὰ νὰ κατέλθω στὸν ἅγιο καὶ εὐλογημένο αὐτὸν Ναό, προκειμένου νὰ ἀνέλθω στὴν **Καθέδρα** τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ἐπικαλούμενος τὴν εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντός μας, τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου μας Κυπριανοῦ· καὶ ἡ κάθοδός μου αὐτὴ –μὴ Σᾶς φανῆ παράξενο– ἐγίνε μὲ χαρά!...

Αὐτὴ ἡ χαρὰ δὲν ἦταν καὶ δὲν εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἡ χαρὰ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσι ἰδιοτελῶν φιλοδοξιῶν– μὴ γένοιτο!... **Ἡ** χαρὰ μου αὐτὴ εἶναι χάρισμα καὶ εὐλογία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι παραδίδομαι στὴν **Ῥπακοὴ** τῆς **Ἐκκλησίας** καὶ ἀναλαμβάνω μίαν **Ἐκκλησιαστικὴ Διακονία**· διότι, ὡς Ἐπίσκοπος, ἔχω τὴν αἴσθησι ὅτι **κατερχόμενος**, ἤδη ἀναβαίνω, γιὰ νὰ εἰσέλθω στὸ **Ῥπερῶ** τοῦ **Μυστικοῦ Δείπνου**, γιὰ νὰ γονυπετήσω καὶ νὰ ἀφιερῶσω τὸν ἑαυτό μου στὴν **Νῖψι τῶν ποδῶν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ**, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, δυνάμει δὲ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Προσεύχεσθε, παρακαλῶ, τὸ **Ὁραμα** αὐτὸ νὰ μὴ διαφύγη ποτὲ ἀπὸ τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμούς μου, διότι τὴν στιγμή πού θὰ λησμονηθῇ τὸ **Ὁραμα** αὐτὸ ἤδη ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει αὐτο-καταργηθῇ, δὲν ἔχει νόημα ὑπάρξεως μέσα στὴν Ἐκκλησία...

* * *

«**Ἡ** Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων Ὑμῶν»!

† **Ὁ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός**

Φυλὴ Ἀττικῆς, 6η Ὀκτωβρίου 2013 ἐκ.ἡμ.

† Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ, Σύναξις Εἰκόνας Θεοτόκου
«Ὡ Πανύμνητε Μητερ»

